

у дунавските българе, то въ тоя случай посрѣдници сѣ могле да са яватъ българските колонисти изъ Мала-Азия (4).

Но както и да е, а сношенията съ сарацивите въ оние времена сѣ биле твѣде обикновенни, а особено на земите на византийската империя, дѣто българете сѣ са срѣщале съ тѣхъ ту въ сѣюзъ съ Византия противъ тѣхъ, ту наопаки. Но тюрко-финската теория сѣвършено испуща отъ предъ очите си тая близость на Мала-Азия и на Сирия и сношенията на българските царе даже съ египетските халифи; а за подкрѣпление на своето мнѣние тя прави предположения за неспорѣдственната свръзка на дунавските българе съ камските и за силното мохамеданско влияние отъ брѣговете на Кама по брѣговете на Дунавътъ. Но изцѣрво, мохамеданството са е утвърдило въ камска България само въ X вѣкъ; а въ VIII вѣкъ ако и да захванале да проникатъ по тие мѣста зачатки отъ това учение, то тие сѣ биле още твѣрде слаби. Второ, источниците не спомѣнуватъ за никакви сношения на дунавските българе съ камските. По-близо до послѣдните сѣ живѣле таврическите и таманските българе; но и тие сѣ останале чужди на мюсюманетвото, ако то и да е проникнало въ сѣсѣдната съ тѣхъ Хазария. И така, сичките тие предположения за мюсюманството на дунавските българе безъ никакво сѣмнѣние сѣ извикани само отъ едно желание да са приведатъ въ жива свръзка съ камските (за които ние ще да поговоримъ на друго мѣсто). Но, повтаряме, источниците никакъ са не сѣгласуватъ съ такова едно желание.